

Ubuntu

MULTI-
KULTURNÍ
ČASOPIS

Naši milí čtenáři,

jsme moc rádi, že jste si otevřeli druhé číslo našeho časopisu, který jsme začali na konci loňského roku vydávat. Naším cílem je především přinášet informace ze světa různých kultur, náboženství a etnik. V českých médiích je totiž této tématice věnováno až zoufale málo prostoru.

Podobnou situaci zažil i Světový pochod za mír a nenásilí. Tomuto prvnímu mezinárodnímu mírovému pochodu bylo v českých médiích věnováno minimum prostoru a když už, tak byli jeho účastníci označováni jako demonstranti, kteří blokovali pražské silnice.

Proto doufáme, že si o této velké akci rádi přečtete alespoň na našich stránkách. První letošní číslo jsme totiž Světovému pochodu za mír a nenásilí věnovali. Díky tomu se v prvním Ubuntu roku 2010 dozvíte, co vše se v rámci Světového pochodu dělo, kdo jej podpořil, kde všude byl a co jej provázelo. I když informace nebudou kompletní, protože na popsání celé této akce by nestačilo ani několik set stránek. Pro

všechny zájemce jsou však stále funkční internetové stránky www.SvetovyPochod.cz, které celou tuto mezinárodní aktivitu mapovaly.

Přiblížíme Vám také, jak vypadalo závěrečné setkání v Punta de Vacas, kde pochod končil. A chybět nebude ani osobní vyprávění dvou Čechů, kteří byli v Argentině přítomni. Doufáme, že jsme Vám připravili zajímavé čtení, které Vám alespoň trochu rozjasní tuto šedivou dobu, kdy na nás sluníčko až podivně moc šetří!

Těšíme se na Vás i na stránkách dalšího čísla, které během února vyjde.

Adéla a celý tým Convergence of Cultures

V tomto čísle:

Novinky z Convergence of Cultures
Multikulturní fotbalček

Světový pochod za mír a nenásilí
Světový pochod došel do svého cíle
Události v Punta de Vacas očima Čechů

Život cizinců u nás
Vietnamské okénko

Recenze filmu
God grew tired of us

Zajímavosti ze světa
Zákaz výstavby nových minaretů ve Švýcarsku
Stéphane Lathion o švýcarských minaretech
Stručně: Rekordní exodus z Východoafrického Rohu
Rwanda: Vláda žen

**SPECIÁLNÍ PŘÍLOHA VĚNOVANÁ SVĚTOVÉMU
POCHODU ZA MÍR A NENÁSILÍ**

Papež Benedikt XVI. požehnal Světovému pochodu
Chile: Mírová zeď - nejdelší graffiti na světě
Na hranicích Libérie a Sierra Leone byla předána Mírová pochodeň
Generální tajemník OSN přijal a podpořil Světový pochod
8000 lidí pochodovalo v Panamě za mír a nenásilí
Prezidentka Argentiny se setkala se Světovým pochodem
Chile: 80 000 mladých na koncertě za nenásilí

Convergence of Cultures

Multikulturní časopis Ubuntu
vydává Convergence of Cultures

WWW.COCU.CZ

Druhé číslo
Leden 2010

Novinky z Convergence of Cultures

Multikulturní fotbal

V sobotu 30. ledna 2010 odpoledne jsme v rámci Convergence of Cultures v Praze zorganizovali první multikulturní turnaj stolního fotbalu. Myšlenkou celé akce bylo především spojení lidí různých kultur žijících v České republice, což se také povedlo. Prvního turnaje se zúčastnili představitelé šesti různých zemí. Celé klání trvalo více než čtyři hodiny.

Šlo o první akci v rámci nově vznikající kampaně Sport for Peace and Nonviolence, která navazuje na Světový pochod za mír a nenásilí, který skončil začátkem roku v argentinských Andách.

Druhý turnaj plánujeme na sobotu 27. února 2010. Zváni jsou samozřejmě všichni, čím větší a pestřejší účast, tím samozřejmě lépe. Budeme rádi, když se zúčastníte i Vy!

Autor: Toni Antonucci

Světový pochod za mír a nenásilí

Světový pochod došel do svého cíle

Po více než dvou tisících kilometrech skončilo začátkem letošního roku putování Světového pochodu za mír a nenásilí. Druhý lednový den očekávalo v Parku studií a reflexe v Punta de Vacas téměř dvacet tisíc lidí různých národností, kultur a vyznání, členy základního týmu putujících od 2. října 2009. I ti byli tvořeni pestrou skvadrou národností, ve skupině cestovatelů nechyběli zástupci Indie, Filipín, Chile, Itálie, Španělska či Anglie.

Slavnostní ukončení Světového pochodu za mír a nenásilí 2. ledna 2010 se konalo v horách na hranicích mezi Chile a Argentinou v místě zvaném Punta de Vacas. V těchto místech byl v listopadu 2008 celý pochod iniciován. U zrodu stála především organizace Svět bez válek a její hlavní aktér Rafael de la Rubia. Na celém pochodu se pak podílely statisíce lidí, více než tři tisíce organizací a skupina téměř 100 účastníků pochodu, kteří tvořili zmiňovaný základní tým. Ten během tří měsíců prošel čtyři různé trasy pochodu: interkontinentální, Střední východ, Balkán a jihovýchodní Afriku. Po cestě týmy prošly více než 400 městy v 90 státech a během 93 dnů urazily vzdálenost zhruba 200 tisíc kilometrů.

Prezidenti, zákonodárci, ale také tajfuny či tsunami

Na své cestě byli delegáti pochodu přijati generálním tajemníkem OSN Ban Ki-Moonem, držiteli Nobelovy ceny, prezidenty států, zákonodárci a stovkami starostů. Ze stovek veřejných akcí jmenujme například koncert v Chile, kde základní tým přivítalo 80 000 mladých lidí, nebo Filipíny, kde 12 000 školáků vytvořilo obrovský symbol míru.

Co se týká každodenního života pochodujících, jejich ubytování bylo někdy pohodlné, jindy ovšem strohé: buddhistické kláštery, provizorní bydlení nebo dokonce protiatomový kryt. Cestou jim hrozily různá nebezpečí - tsunami, zemětřesení nebo tajfuny - a pochodovali v teplotách pohybujících se mezi 40 stupni nad nulou a silnými mrazy.

Během cesty se setkali s lidmi, kteří přišli o domov při tajfunu na Filipínách, s těmi, kteří přežili svržení bomby na Hirošimu, nebo s rodinami, rozdělenými válkami v Koreji a Palestině. Účastnili se vzpomínkových akcí za miliony obětí válek v Evropě a v Asii a byli svědky pohraničních konfliktů mezi Indií a Pákistánem, Izraelem a Palestinou, na Balkánu a v Tijuane na hranici mezi USA a Mexikem.

Viděli pracující děti v Asii, Africe a Americe, týrané ženy na celém světě. „Během cesty se nám stala spousta věcí, včetně významných momentů, během kterých se ozvěny minulosti sbližovaly s nadějami do budoucnosti. Nastaly chvíle spojení s lidmi, kteří se nám otevřeli, překonávajíce hranice jazyků, kultur, ras a vyznání," řekl Rafael de la Rubia, který je zároveň koordinátorem mezinárodní organizace Svět bez válek a násilí.

S pochodem se rozloučili také Češi

Na slavnostní ukončení mírového pochodu se zde sešlo více než dvacet tisíc lidí, kteří do Argentiny přicestovali ze všech koutů světa. Nechyběli ani čeští humanisté, kteří v listopadu loňského roku organizovali českou část Světového pochodu za mír a nenásilí. Slavnostní ceremonie „největšího manifestu za mír a nenásilí v dějinách a vůbec první na celoplanetární úrovni", jak organizátoři Světový pochod nazývají, patřila v Punta de Vacas především slovům díky všem, kteří se na této mezinárodní akci podíleli.

V 18 hodin místního času, tedy přibližně ve 22. hodin středoevropského, pronesl svůj projev Rafael de la Rubia, mezinárodní mluvčí pochodu. „Pochod byl inspirující akcí vycházející z jiných velkých činů lidstva, které měly sílu měnit skutečnost."

Bhairavi Sagar z Indie, která prošla se základním týmem Evropou, Afrikou a celou Amerikou, vysvětlila přítomným své důvody k účasti v této velkolepé akci následovně: „Narodila jsem se v zemi otce nenásilí - Mahátmy Gandhího - muže, který věnoval svůj život tomu, aby naše země získala svobodu, a díky kterému tu dnes stojím jako svobodná lidská bytost. Nyní je řada na mně, abych něco dala budoucím generacím - abych přidala svou trošku pro vytvoření světa, ve kterém budou moci žít důstojně a šťastně".

Poté se s hosty ceremonie o své zkušenosti podělil Tony Robinson z Velké Británie. Sám prošel 30 státy. „V Japonsku jsme se setkali s Hibakuši, lidmi, kteří přežili svržení atomové bomby. Jedna z nich nám děkovala, což bylo pro nás hodně důležité. Celý rozhovor jsem překládal a přitom jsem se snažil nerozplakat ze soucitu s touto ženou, která musela ve svém životě tolik trpět. A také z pocitu, že rozhodně nejsme hodni jejího vděku," uvedl Tony.

V projevech dále pokračoval Giorgio Schultze, evropský mluvčí Světového pochodu a člen Balkánského a Středovýchodního týmu, který připomněl: „Překročili jsme zeď oddělující Izrael od Palestiny a nyní se na nás obrací více než 200 společenských vůdců, veteránů Al Fatah, s prosbou o pomoc při vytvoření nenásilné armády, která by mohla komunikovat a otevřít dveře k jednáním a nastartování nové epochy mírové koexistence Palestinců a Židů".

Akci ukončila slova latinsko-amerického mluvčího Světového pochodu Tomase Hirsche, který mluvil hlavně o budoucnosti Humanistického hnutí, myšlenkového proudu z něhož vychází i organizace Svět bez válek, která Světový pochod za mír iniciovala.

Události v Punta de Vacas očima Čechů

Punta de Vacas

Kdybych to měla shrnout jediným slovem, bylo to úžasné, a kdybych to měla shrnout jedinou větou, byl to největší zážitek mého života. Ale ani tisíce slovy bych asi přesně nepopsala dojem, který ve mně zanechala cesta do Chile a Argentiny a humanistický park Punta de Vacas. Místo, kam 2. ledna po tříměsíční pouti dorazil první Světový pochod za mír a nenásilí.

V tento významný den se sem sjeli lidé z celého světa, různých kultur, jazyků a národností, které spojila víra v lepší svět. Svět bez válek a bez násilí, ale také touha po sebepoznání, hledání smyslu života a hlubokých vnitřních změnách. Přestože kdekoli na zemi lze hledat a uskutečňovat tyto aspirace, nedokážu si představit inspirativnější a příhodnější místo, než právě tady, ve výšce tři tisíce metrů nad mořem, uprostřed nádherné krajiny, obklopené ze všech stran horami. Tam, kde majestátné vrcholy And ukrývají horské louky a dravé kamenité říčky a kde se na blankytně modrém nebi v dálce rýsuje věčně zasněžený štít Aconcaguy. Právě tady byl cíl nejmírumilovnějšího pochodu všech dob.

Pro malé městečko Uspallata, kde jsme vesměs byli všichni ubytováni, to byla skutečná událost. Však taky všude, kam se člověk podíval, bylo vidět logo Světového pochodu. Na autech, na zdech i na tričkách lidí. Celá Uspallata jakoby ožila Světovým pochodem.

Odtud jsme každého dne jezdili autem do parku Punta de Vacas. Do prvního historického humanistického parku, který jsem až dosud znala jen z fotek a vyprávění.

Bylo zde vše, co nemá chybět v žádném parku. Vstupní brána, centrum práce, kde probíhají semináře, centrum studií, sloužící především škole, pamětní deska- stéla, fontána symbolizující propojení mužského a ženského principu, monolit z nerezové oceli jako svědectví doby, ve které žijeme a samozřejmě sáldominanta celého parku. Místo určené k rozjímání a vnitřním zážitkům. Hledala jsem zde odpovědi na některé věci a namísto toho nalezla další otázky.

Po slavnostním zakončení Světového pochodu probíhaly v parku po několik dní schůzky nových humanistických organizací, tiskové agentury Pressenzy, Silova poselství a schůzky parku. Překládány byly do nejrůznějších jazyků. Vedle španělštiny zde zněla italština, angličtina, francouzština, portugalština a další jazyky.

Ale dění v parku, to nebyly jen schůzky, ale také setkání lidí s lidmi. Mohli jste tady potkat staré známé přátele, stejně jako poznávat ty nové. A každý okamžik byl takový zvláštní a něčím výjimečný. Protože kde jinde narazíte na takovou koncentraci skvělých odvážných lidí, přátelské atmosféry a pozitivních myšlenek?!

Poté, co pro nás skončil program v parku, odjeli jsme do Santiagu, kde jsme byli hosty v domě předsedy chilské Humanistické strany Efréna Osorio a jeho ženy Marilen. Zde jsme strávili ještě několik dní ve společnosti chilských humanistů, takže jsme měli možnost alespoň trochu poznat Santiago. Šesti milionové město na úpatí And pulzující životem. I jeho obyvatelé mi připadali tak bezprostřední a plní temperamentu.

Uběhlo dalších pár dní než jsem opět seděla v letadle a mířila zpět do zasněžené Prahy. V duchu jsem ještě stále viděla sluncem prozářený park, jasně modré střechy centra studií a práce a vysoké štíty And. Ale to všechno už je nyní minulostí. Nás čeká ještě hodně práce tady v Česku. A za pár měsíců bude snad i v Olešné u Rakovníka stát podobný park jako ten v Punta de Vacas.

Autor: Zuzana Hájková

Cesta do Punta do Vacas

Druhého ledna 2010 jsem měl příležitost účastnit se vyvrcholení Světového pochodu za mír a nenásilí (SP) v Parku studií a reflexe Punta de Vacas, který se nachází na úpatí hory Aconcagua v Andách na hranici mezi Chile a Argentinou. Šlo o akci, na kterou jsem se těšil celý rok. Čekal jsem, že uvidím staré přátele z celého světa a poznám další nové lidi.

Světový pochod začal 2. října 2009 na Novém Zélandě a skončil 2. ledna právě v Punta de Vacas. Podpořili ho prezident, nositelé Nobelovy ceny, sportovci, vědci, náboženští představitelé, starostové a umělci z celého světa. V rámci pochodu se za tři měsíce odehrálo velký počet akcí na pěti kontinentech a vytvořila se největší událost za mír v historii. Osobně jsem se v rámci pochodu podílel na aktivitách v České republice a v Guineji. Ale snažil jsem se také zapojit své přátele a rodinu v Itálii. Ohlasy byly vždy velmi příznivé. Proto bych zde rád zmínil několik důležitých akcí, které se v rámci Světového pochodu udály. Není to jednoduché, ale zkusím stručně připomenout hlavně ty nejvýznamnější.

Mimořádná byla pro mne schopnost mých přátel v České republice, kterým se podařilo do pochodu zapojit velký počet osobností, škol, institucí a organizací. Galavečer pochodu přišel podpořit mimo jiné Karel Gott. Třetího listopadu téměř 8.000 lidí zpívalo společně písničku Imagine Johna Lennona na Václaváku v Praze za doprovodu afroamerické kapely Harlem Gospel choir a finalistu soutěže Československá Superstar. Česká média sice o akci informovala velmi zkresleně, když tvrdila, že se na náměstí sešlo jen několik stovek demonstrantů, to však nic nezměnilo na tom, že šlo o největší akci svého druhu v historii České republiky.

Měsíc předtím než pochod dorazil do České republiky vytvořilo dvanáct tisíc studentů v Manile živý symbol mírů. Živo bylo také v Bombaji, kde základní tým pochodu navštívil pláž, kde Mahátma Gandhi zahájil pochod soli a indickou nezávislost. O týden později pochodovali členové základního týmu v

demilitarizované zóně mezi Severní a Jižní Koreou, kde od konce druhé světové války žádná noha nešlápla. Putování pokračovalo do Hirošimy, kde starosta předal Světovému pochodu louč za jaderné odzbrojení, aby ji základní tým přivedl do samotného cíle jeho poutování.

V Evropě byl při příležitosti dvacátého výročí pádu Berlínské zdi Světový pochod pozván do Berlína. Nositelé Nobelovy ceny míru pozvali na konferenci do berlínské radnici člověka, který pochod inspiroval, zakladatel Humanistického hnutí Mario Rodriguez Silo, aby promluvil o významu míru a nenásilí v současnosti. Základnímu týmu zde nositelé Nobelovy ceny pak předali "Chartu za svět bez násilí", aby ji předal všem hlavám států a představitelům zemí, kterými pochod projde.

Zajímavé akce proběhly také v Jeruzalémě a Betlémě. Setkávání izraelských a palestinských účastníků Světového pochodu sice někdy doprovázelo napětí. Všichni se ovšem shodli na tom, že desetiletí násilí mír nepřineslo a že budoucnost bude možné stavět pouze na základě nenásilí a vzájemného respektu.

Další nezapomenutelný moment byla ceremonie usmíření na ostrově Goré v senegalském Dakaru. Vzpomínková akce symbolicky připomněla deset miliónů otroků, kteří byli v době kolonialismu deportováni z Afriky do amerických kolonií. V New Yorku akce Světového pochodu proběhly i navzdory nepříznivému počasí. V Los Angeles hollywoodský herec Martin Sheen pořádal v rámci pochodu první "den nenásilí" kalifornského velkoměsta.

Když pak dorazil Světový pochod za míru a nenásilí do svého cíle, měl za sebou tři měsíce a 160.000 km cesty. Jaderné odzbrojení, stažení okupačních vojsk a vytvoření nové, nenásilné kultury, podpořili milióny lidí. Pochod vyslal jemné, ale silné poselství, které nezůstalo bez povšimnutí. Proto byla atmosféra v Punta de Vacas, kde pochod končil, pochopitelně velmi nabitá. Lokalita Punta de Vacas se nachází na výšce 2600 n.m. Setkávají se zde tři řeky, tři pohoří a tři údolí. Krajina je malebná a impozantní zároveň. Není náhoda, že právě tady v květnu 1969 na úpatí nejvyšší hory západní polokoule pronesl Maria rodrigue Silo svůj první veřejný proslov s názvem "Uzdravení se od utrpení". Nad Parkem studií a reflexe, který na tomto místě vznikl v roce 1999, často létají kondori a do výšky se zde tyčí vysoké hory plné tisíce černých, červených a zelených odstínů.

Na slavnostní ukončení Světového pochodu, které se zde 2. ledna odehrálo bylo pro mě zajímavé vidět tak pestrou a zajímavou společnost, která se zde sešla. Lidé různých zemí, vyznání, kultur, tradic či původů. Lidé tak odlišní a přitom tak blízcí. Různorodost byla vidět již 31. prosince při oslavě nového roku, kde bylo novoroční přání překládáno do 17 jazyků. Člověk tu během těch pár dní mohl potkat lidi z celého světa. Od jihoamerických indiánů, přes lidi z Finska, USA, Maďarska, Anglie, Keňi, Bangladéši, Mexika, Nového Zélandu, Francie, Česka a mnoho dalších zemí. Měl jsem to štěstí a setkal jsem se zde s mnoha zajímavými lidmi a kamarády, které jsem dlouho neviděl. Po patnácti letech jsem se potkal například s Juanem Carlosem z Argentiny. Když jsme si povídali, šel kolem nás další

kamarád z Indie. Jeho výraz, který měl v obličeji, když nás viděl, nelze ani popsat. Bylo to jako by člověk viděl pět tisíc let celé indické historie. Na chvíli jsme se všichni tři zastavili a navzájem se na sebe jen dívali. Juanovi Carlosevi byly v očích vidět slzy...

Autor: Toni Antonucci

Život cizinců u nás

Vietnamské okénko

A jsme tu opět s naším pravidelným vietnamským okénkem. Protože je novoroční, musíme zákonitě přivést nějakou dobrou a pozitivní zprávičku, abychom nový rok začali s radostí. I toto okénko je práce rychlá a spěšná, ale přesto doufám, že nezklame.

Dnešní zprávička bude z oblasti vietnamské společnosti u nás. Jistě se už většina z vás doslechla či dočetla, že koncem minulého roku, přesně 28. prosince 2009, proběhl v Top Hotelu v Praze první ročník Miss Vietnam ČR. Věřím, že nejsem jediná, kterou tato skvělá zpráva potěšila. Myslím si totiž, že vietnamská komunita u nás touto akcí udělala veliký krok k srdcím českých občanů. A to je jistě důvod se k této akci ještě jednou vrátit a napsat o ní z jiného pohledu než jak byla prezentována ve většině článků, tedy z pohledu sblížování kultur.

Největší úspěch této události osobně vidím právě v tom, jak pozitivně se obtiskla v srdcích českých občanů. Sama jedna z hlavních organizátorek akce Zdenka Dubová k akci řekla: „Je to první můstek k integraci vietnamské komunity do české společnosti“. Možná je to díky kráse dívek, jež se 28. prosince proháněly po pódiu v Top Hotelu v Praze, a oslňovaly svými půvaby. (Na koho by krásné dívky, krom těch žárlivých, působily negativně, že? :)). Možná díky prestižnosti a výborné organizaci celé akce. Možná díky desítkám dalších drobných důvodů. Osobně si ale myslím, že za takto veliký úspěch a pozitivní ohlasy můžeme poděkovat hlavně otevřenosti vietnamské komunity, nápaditosti Vietnamců a jejich smyslu pro krásu a zábavu. Vietnamci opět nám jen potvrdili a některým ukázali svou lidskost. To je to, co z celé akce proudivo do srdcí nám Čechům, kteří jsme občas zaslepeni předsudky a

nevědomostmi. Lidskost! To, že bez rozdílů ras, vyznání a kultur jsme všichni stejní. :) Tato akce tedy nádherně přispěla k tomu, že se na vietnamskou komunitu v České republice začne nahlížet opět o něco lépe, za což můžeme být všichni velmi rádi. I sama vítězka soutěže Miss Vietnam ČR slečna Mai Anh Nguyen vyjádřila svoje naděje, že díky soutěži se snad lidé začnou více zajímat. Takže tedy – VZHŮRU K POZNÁNÍ! :))

Dalším přínosem je inspirace, kterou si mohou vzít všechna společenství cizinců žijících v České republice. Podobné akce může organizovat kdokoliv a přibližovat se tím tedy ideálu, který máme – bezproblémovému a radostnému soužití všech kultur. No uznejte, při čem se člověk lépe seznamuje a sžívá s ostatními, než při dobré zábavě? :))

Ano, neříkám to nadarmo. Nastal totiž čas využít tématu a udělat si také trošku reklamy. Právě naše organizace Convergence of Cultures je též organizátorem mnohých událostí, jako jsou multikulturní a filmové večery, sportovní a kulinářské akce a podobně. Sledujte tedy náš web www.cocu.cz a o každé z nich se včas dozvíte.

Závěrem bych chtěla poděkovat organizátorům Miss Vietnam ČR a nalákat vás na příští okénko, které se bude věnovat Česko – vietnamské společnosti, a které přinese zajímavý rozhovor s jejím předsedou panem Marcelem Winterem.

Krásný každý den a prožití harmonického měsíce přeje autorka článku *Michaela Čopfová*.

Recenze filmu

God grew tired of us, tři svědectví o naší rozdílnosti

Na konci 80. let absolvovalo více než 27 tisíc chlapců několika tisícikilometrovou cestu z válkou zaplaveného Sudánu za lepším světem. Tz. „ztracení chlapci“ pochodovali pouští hledající bezpečné útočiště z brutální občanské války zuřící v jejich rodném Súdánu. Polovina jich zemřela v důsledku bombardování a hladovění. Ostatní došli svého cíle a dodnes s nevelkými vyhlídkami bydlí společně v uprchlickém táboře v Kakuně v Keni. Spojené státy americké před časem pozvaly několik z těchto ztracených chlapců, aby se usadili na území USA. A zde také začíná příběh Johna, Daniela a Panthera a jejich neuvěřitelné odyssey v podivném „novém světě“, kterým pro ně Spojené státy jistě byli. Životní příběh této trojice dokumentuje film „God grew tired of us“ od Christophera Quinna.

Kulturní šok začne reproduktory a zpracovanými potravinami v letadle a pokračuje objevením ledničky, tekoucí vody a blikajícími supermarkety. Je fascinující pozorovat jejich údivy nad západními zvyky, o to více ve chvílích, kdy film procituje

jejich spirituální čistotu. Věci se komplikují, když chlapci začnou chodit do několika prací najednou. Poprvé v životě mají dostatek jídla, přesto se však nalézají v bolestné izolaci, odloučení od bratrů a sester, kteří jim kdysi pomáhali k přežití. Potýkají se s náznaky rasismu a jsou zmateni americkou obsedantní potřebou soukromí a obavou o své milované, jenž bojují o život v Africe. Přesto John, Daniel, a Panther jsou charismatičtí a přemýšliví, nejen ve vztahu ke svým úkolům, které jsou naplněny přáním pomáhat ostatním. Přestože byli vychováni v nevýslovně dehumanizujících okolnostech, jejich přízrůbivost a čest jsou bezmezné.

„Co je nezbytné pro vytvoření lidštější společnosti?“, ptají se často tři ústřední postavy, ale také diváci tohoto filmu.

Promítáním snímku „God grew tired of us“ bylo první vlaštvou v rámci pravidelných filmových večerů, které budeme v rámci Convergence of Cultures pořádat. Naším cílem je vždy představit méně známé, ale důležité snímky poukazující na současnou situaci a zbytečné konflikty mezi jednotlivými etniky, kulturami či vyznáními. Na další snímek se můžete těšit **11. února od 20.00 hodin v Humanistickém centru v Tyršově ulici 1** (poblíž I. P. Pavlova) v Praze. Půjde o film „**Palestina je stále problém**“. Cyklus filmů bude pak dále pokračovat vždy po čtrnácti dnech.

Zajímavosti ze světa

Zákaz výstavby nových minaretů ve Švýcarsku

Na konci listopadu loňského roku odhlasovali Švýčari zákaz výstavby úzkých věží u islámských modliteben ve své zemi. O hlasování byl nečekaně velký zájem, účast v referendu dosáhla 54 procent voličů a pro zákaz se vyslovilo 57,5 procenta hlasujících.

S návrhem zakázat výstavbu minaretů přišly krajně pravicové strany v čele s populistickými lidovci, kteří jsou přesvědčeni, že další muslimské věže by vedly k islamizaci země. Referendu předcházela diskriminační kampaň, kdy odpůrci minaretů rozvěsili plakáty se zahalenou muslimkou obklopenou stavbami úzkých věží, které se tyčí na švýcarské vlajce jako rakety. Na internetu se objevila hra, jejímž cílem bylo sestřelovat minarety.

Ve Švýcarsku žije asi 400 tisíc muslimů většinou z bývalé Jugoslávie nebo Turecka a jsou zde vystavěny pouze čtyři minarety. Islám je tu po křesťanství druhým nejrozšířenějším náboženstvím. Výsledek listopadového referenda spustil vlnu kritiky z celého světa. OSN mluvila o porušení lidských práv a svobody náboženství.

Celá událost vyvolala debatu o integraci muslimů v Evropě. Volby odsoudila řada významných politiků a nesouhlas se zákazem výstavby minaretů vyjádřila i švýcarská vláda. K celému tématu přinášíme také rozhovor s odborníkem na muslimskou problematiku Stéphanem Lathion, který publikoval švýcarský internetový server swissinfo.ch.

Stéphane Lathion o švýcarských minaretech

„Po obávaném hlasování o minaretech je konečně místo na skutečnou debatu o integraci, která by měla vést k odbourání tohoto strachu.“, tvrdí Stéphane Lathion, expert na islám, který předsedá Skupině pro výzkum islámu ve Švýcarsku (Groupe de Recherche sur l'Islam en Suisse GRIS). Podle Lathiona jsou teď emoce na ústupu a je tedy čas, aby vládu převzal rozum. Výsledkem referenda byl překvapen, ne však šokován. Ze strany iniciátorů šlo až do konce o hru emocí, ale oponenti nedali občanům možnost vyjádřit se racionálně. Spíše než říci lidem, že je hloupost mít strach, je zde pro příště třeba vysvětlit, že tento strach je neopodstatněný.

swissinfo.ch: **Ale tento strach skutečně existuje, zvláště od extrémistických útoků v září roku 2001?**

S.L.: Problém je, že strach z islámu v Evropě je oprávněný. Nyní je třeba ukázat že tento islám, který je praktikovaný v některých koutech světa, není islám vyznávaný ve Švýcarsku. Pokud toto nevysvětlíte, lidé to nepochopí.

swissinfo.ch: **Neměli se muslimové více ozvat během této volební kampaně?**

S.L.: Oni určitým způsobem reagovali. Ale vždycky to bylo pod tlakem médií, která je často donutila říct více, než říci chtěli. Pro jednotlivce to není vždy snadné se nějak vyjádřit. Když si někdo bez hlubšího teologického vzdělání troufne vyslovit postoj ke své víře, samozřejmě riskuje, že za to bude osočen. Švýcarsko mu řekne: „Zase další, kdo otravuje.“

Stephane Lathion

Narozen v r. 1966 v Ženevě, vystudoval evropská studia, do r.2008 vyučoval na katedře religionistiky na univerzitě ve Fribourgu.

Předseda Skupině pro výzkum Islámu ve Švýcarsku (Groupe de Recherche sur l'Islam en Suisse GRIS)

Muslimský jedinec, který je řádně integrovaný nemá nejmenší zájem vyjadřovat se v médiích, protože to znamená vyjít do boje. Teď, díky posledním událostem, je třeba, aby do něj šli navzdory všemu i ve svém zájmu, aby ukázali veškerou rozmanitost praktik a toho, co prožívají ve své komunitě. Neboť to, že za sebe ve jménu komunity nechávají mluvit zástupce muslimské obce, ničemu neslouží. Jedním z hlavních úkolů voleb bude sledování reakcí muslimů. Budou zklamaní? Stáhnou se a umlknou? Nebo se naopak zapojí do debaty, která právě začala, ačkoli ještě nepřinesla kýžené ovoce? Nejdůležitější je to nevzdávat.

swissinfo.ch: **Máme se obávat násilí, např. ze strany mladých lidí?**

S.L.: To by byla ta nejjednodušší a také pravděpodobná reakce. Ale tu by měli zmírnit právě zástupci muslimské komunity. Musí samozřejmě vysvětlit, že hlasování je formou zavržení, ale zároveň jim říci, že mohou nadále svou víru ve Švýcarsku vyznávat.

Koneckonců velká většina minarety nepožadovala. Volby v tomto ohledu nic nezmění. Imámité a asociálové mají možnost více než kdy jindy načrtávat kontury tohoto soužití. Spíše toho využijí ti druzí než ti první, kteří zde nedosáhli vzdělání a nemají dostatečné povědomí o životě ve Švýcarsku. Je třeba, aby muslimové pokračovali ve vysvětlování, kým jsou, aby ukázali, že nejsou nijak nebezpeční.

swissinfo.ch: **Evangelická strana se hlásí o slovo a žádá zapsání „křesťanských hodnot“ do Ústavy, křesťanští demokraté navrhuji zákaz nošení burky. Jaké jsou limity integrace?**

S.L.: Burka je špatným příkladem, ve Švýcarsku se nenosí. Ale pokud si přejeme opravdovou laickou společnost a chceme-li zakazovat, je třeba, abychom byli důslední a zakázali všechno.

Raději než debatovat o limitech integrace nebo o integraci samotné, upřednostňuji dialog ve kterém se dohodneme na náboženském vystupování na veřejnosti. Je třeba správně cílit: debaty se neúčastní jen muslimové, ale také evangelíci, židé a další náboženství.

A tady se dostáváme k problému kantonů, je na administrativě kantonů stanovit limity. Ženeva, která praktikuje laickost po francouzsku, nemá stejný postoj jako Valais nebo Fribourg, které mají odlišnou historii. Musíme být velmi pragmatičtí, protože neexistují zázračné formule, které bychom mohli aplikovat úplně všude.

Isabelle Eichenberger, swissinfo.ch

Stručně: Rekordní exodus z Východoafrického Rohu

Více lidí než kdykoli předtím uprchlo z Afrického rohu (Somálský poloostrov) do Jemenu v roce 2009, přestože Rudé moře a Adenský záliv jsou jedněmi z nejnebezpečnějších migračních tras na světě, na nichž hrozí riziko utonutí, žraloci a bezohlední pašeráci lidí.

Podle Agentury OSN pro utečence přeplulo v roce 2009 Rudé moře z Afrického rohu do Jemenu 75 000 lidí, což je o 50 procent více než v roce 2008.

- minimálně 309 osob při plavbě letos zahynulo; 32 000 utečenců byli Somálci, přibližně stejný počet jako v roce 2008, avšak menší podíl z celkového počtu než loni;
- 42 000 utečenců v roce 2009 byli Etiopané, dvojnásobné množství ve srovnání s rokem 2008;
- 150,000 somálských utečenců v současné době žije v Jemenu.

přeložil: Martin Kočí, www.mkcentrum.cz

Rwanda: Vláda žen

Hledáme-li nejlepší příklady přítomnosti žen v politice, automaticky vytanou na mysli skandinávské země. Avšak ve Rwandě, vnitrozemské zemi ležící v srdci Afriky, je nejvyšší procento zastoupení žen v parlamentu. Je to světový rekord – neuvěřitelných 56% zástupců jsou ženy.

Rwanda, malá, úrodná země s přibližně 400 obyvateli na čtvereční kilometr, ležící v jedné z nejneklidnějších oblastí Afriky, má téměř nejvyšší hustotu obyvatelstva na světě.

Rwanda je jednou ze zemí, které stojí v čele celosvětového fenoménu ovlivňujícího celou Afriku i jiné země: posilování postavení žen u moci – a dosáhla toho neuvěřitelně rychle. Během dvou desetiletí se zastoupení žen v parlamentech po celé Africe zvýšilo z 6% v roce 1988 na současných 18%.

S 56% křesel v parlamentu obsazených ženami zaujímá Rwanda první místo ligové tabulky; Švédsko je na místě druhém s 47%. V Brazílii tvoří ženy pouhých 9% národního kongresu.

Ve Rwandě je ženami vedena také řada ministerstev a vládních organizací, např. i ministerstva vnitra a obchodu.

Kvóty zastoupení

Zavedení kvót zastoupení bylo rozhodujícím momentem tohoto trendu. Tři africké země si uzákonily minimální podíl 30%: Rwanda, Tanzánie a Uganda. Tanzánie a Uganda mají většinový volební systém, a proto bylo naplnění kvóty jediným způsobem jak zajistit zastoupení žen, avšak Rwanda kombinuje rezervování křesel se systémem poměrného zastoupení.

Rwandský systém poskytuje politický základ umožňující ženám dosahovat reálných změn v jejich životech a seberealizovat se. Stejně jako jiné africké země je Rwanda patriarchální společností a skutečnost, že je současné postavení žen tak silné, má zásadní dopady v oblastech jako jsou majetkové a dědické vztahy či sexuální násilí. Tyto prudké změny v genderové rovnosti však s sebou přinesly silný odpor mezi muži, vedly také k nárůstu domácího násilí.

Krvavá minulost Rwandy

Je jasné, že krvavá minulost Rwandy poznamenala rozhodující okamžik vývoje role žen ve společnosti. V roce 1994 se stala země dějištěm genocidy apokalyptických rozměrů, v jejímž průběhu byl zmasakrován více než milion lidí. Země se ocitla v troskách.

Mnozí rwandští muži byli zabití nebo uvězněni, mnozí uprchli do zahraničí. UNIFEM, Rozvojový fond OSN pro ženy, srovnává situaci ve Rwandě bezprostředně po ukončení genocidy s Evropou na konci druhé světové války. V té chvíli nebylo volby: ženy musely převzít odpovědnost mužů a zaujmout místa v přechodné vládě vytvořené po ukončení genocidy.

Hlas rwandských žen byl slyšitelný a výsledky byly nadpochybnost pozitivní. Číslo nelžou; jejich zastoupení v parlamentu je téměř dvojnásobek 30% požadovaných zákonem a to je rekordní výsledek v dějinách demokratických národů.

<http://www.pressenza.com/npermalink/rwandax-women-in-power>:

Martin Kočí, www.mkcentrum.cz

Speciální příloha věnovaná Světovému pochodu za mír a nenásilí

Před pár dnů došel do svého cíle Světový pochod za mír a nenásilí, největší iniciativa lidí volajících po světě bez válek a násilí. Mezinárodní akce iniciovaná humanistickou organizací Svět bez válek trvala 93 dní. Několik desítek lidí, kteří tvořili základní tým cestující světem, prošlo více než čtyřmi stovkami měst a navštívili na devadesát různých zemí. V celku jejich putování dalo dohromady více než 200 000 tisíc kilometrů. To vše za účasti statisíce lidí různých kultur a vyznání, tisíce nejrůznějších organizací, kteří tuto jedinečnou akci připravovali více než rok.

Pochod prošel samozřejmě také Českou republikou. A protože jedním z jeho cílů bylo také uznání rozmanitosti kultur a všech národů, připojila se k němu i naše humanistická organizace Convergence of Cultures. V rámci následujících řádků bychom vám chtěli přiblížit posledních pár týdnů pochodu, které provázelo několik zajímavých setkání a událostí, které si jistě zaslouží naši pozornost. I když ze všech konaných aktivit jde jen o pouhý zlomek. Chcete-li si celou událost připomenout či se o pochodu dozvědět více, k dispozici jsou vám webové stránky www.SvetovyPochod.cz.

Papež Benedikt XVI. požehnal Světovému pochodu

„Velmi vám děkuji. Ať vám Bůh požehná.“ Tato slova vyslovil papež Benedikt XVI., když přijímal dárek od delegace Světového pochodu za mír a nenásilí, který po mnoha zastávkách v Asii, na Blízkém východě a v Evropě dorazil do Vatikánu, aby byl přijat papežem.

Řím, Vatikán, 12. listopadu 2009

Setkání s Benediktem XVI. se konalo ve vatikánském salonu Nervi během středeční audience 11. listopadu. Bylo to jedno ze setkání, která naplnila program týmu pochodu při jeho krátkém pobytu v Itálii.

Na počest příchodu Světového pochodu se v Itálii konalo mnoho akcí, např. v Terstu, Miláně, Turíně, Boloni, Florencii, Neapoli, Římě a dalších městech. Na všech setkáních byla velká účast mladých lidí a dětí, vedle účasti národních a regionálních institucí.

Chile: Mírová zed' - nejdelší graffiti na světě

700 umělců, z nichž většinu tvořili mladí tvůrci graffiti, pod žhnoucím sluncem ztvárnili obrazem svoje představy o míru, odzbrojení a odmítnutí různých forem násilí. Akce, iniciovaná organizací Svět bez válek, pokryla malbami 1 800 metrů dlouhou zed', lemující cestu na předměstí Santiaga de Chile.

Santiago, Chile, 16. listopadu 2009

Z této snad nejdelší zdi v celém hlavním městě Chile se během tří dnů stal grafický manifest za světový mír.

S dvojí pohnutkou - získat prostor s výjimečnými vlastnostmi pro svoje umění a dosáhnout zápisu do Guinnessovy knihy rekordů - pracovala rok malá skupina nadšenců na přípravě akce, na níž si 100 skupin a jednotlivých umělců rozdělilo zed', která lemuje ulice a domy rozsáhlé čtvrti Peñalolén (což v jazyce domorodých obyvatel znamená Setkání bratrů).

Každému se dostalo velké podpory ze strany organizátorů, z radnice hlavního města, od místního podniku, který daroval barvy, a také od místních lidí, kteří s pohostinností a náklonností chodili obdivovat výtvarný proces a nosili umělcům osvěžující nápoje.

Někteří z tvůrců graffiti přijeli až z Kanady, francouzského Marseille, Kostariky, Španělska, Argentiny, Paraguaye a Brazílie, další z různých regionů Chile. „Tato malba změnila tvář celé čtvrti,“ řekla jedna z místních. Dosud byla tato čtvrť známá jako „ta, v níž žije Cisarro“ - dítě, které se proslavilo opakovanými násilnými delikty.

Motivy v malbě odrážejí nejen specifický jazyk současné nástěnné tvorby, ale také nejrůznější vize pouličních malířů na téma míru a násilí. Násilí válek, destrukce životního prostředí, očekávání lásky jako východiska ze samoty a městské izolace, odmítání jaderného zbrojení či rasové netolerance nebo obdiv k Obamovi a Gándhímu. Společně s komplikovaně krásnými podpisy autorů tvoří mozaiku, která bude bezpochyby odrážet myšlenky lidí, cestujících každodenně podél téměř dvoukilometrové Mírové zdi.

Na hranicích Libérie a Sierra Leone byla předána Mírová pochodeň

Historický moment se odehrál na hranici afrických států Libérie a Sierra Leone. Na mostě přes řeku Mano, oddělující obě země, předala liberijská delegace Světového pochodu Mírovou pochodeň delegaci téhož pochodu v Sierra Leone, za účasti mnoha lidí přihlížejících z obou stran hranice.

Mano River Union Bridge, Libérie - Sierra Leone, 16. listopadu 2009

V devadesátých letech v obou zemích zuřily občanské války, jejichž výsledkem byly stovky tisíc zabitých a zmrzačených lidí. Tyto války vešly ve známost po celém světě hlavně kvůli zneužívání dětí jako „dětských vojáků“. Obě války v prvních letech nového tisíciletí skončily, ale v obou zemích za sebou zanechaly mnoho traumatizovaných lidí, kteří se stále snaží o usmíření.

Ve světle této historie má Mírová ceremonie na mostě Mano River Union zvláštní význam.

Týmy Světového pochodu dorazily z Kenemy (Sierra Leone) a Monrovie (Libérie) do Gendemy 5. listopadu ráno. Mírovou pochodeň si slavnostně předali mluvčí pochodu obou zemí, Genevieve Freeman Massa z Libérie a Mustapha Klah ze Sierra Leone. Massa přitom učinil prohlášení týkající se důležitosti předání pochodně do Sierra Leone a Klah v odpovědi vyzdvíhl historický význam okamžiku a uvítal liberijský tým v Sierra Leone. Zástupci vlády obou zemí poslali k této příležitosti krátké vzkazy.

Ceremonii doprovázely kulturní události a projevy v Obecním domě v Gendemě. Mezi jinými bylo prezentováno Prohlášení pochodu a promluvili zde místní zastupitelé.

Generální tajemník OSN přijal a podpořil Světový pochod

Generální tajemník OSN Ban Ki-Moon přijal delegaci Světového pochodu v New Yorku a vyjádřil nadšenou podporu tomuto „vznešenému“ úsilí. Obě strany projevíly snahu o nalezení způsobů, jak společně pracovat na odstranění jaderných zbraní. Organizátoři Světového pochodu přijali tajemníkův Pětibodový plán za jeden z oficiálních dokumentů pochodu.

2. prosince 2009, New York, Spojené státy americké

Generální tajemník se v newyorském sídle OSN setkal s delegací Světového pochodu za mír a nenásilí, aby společně pohovořili o této bezprecedentní globální iniciativě.

Generální tajemník vyjádřil nadšenou podporu pochodu a jeho cílům a pochválil jej jako „vznešenou“ snahu, jejíž dopad budeme pociťovat ještě dlouho poté, co pochod v lednu skončí.

Obě strany se shodly na potřebě spojit síly a společně pracovat na odstranění jaderných zbraní, což je první z návrhů Světového pochodu a na toto téma je zaměřen i Ban Ki-Moonův Pětibodový plán. Organizátoři pochodu souhlasili s tím, že zařadí Pětibodový plán mezi oficiální dokumenty pochodu.

8000 lidí pochodovalo v Panamě za mír a nenásilí

V neděli 13. prosince se v Panamě, hlavním městě stejnojmenného středoamerického státu, spojilo na čtyřicet organizací a institucí v pochodu za mír a nenásilí. Obřího pochodu z parku Urracá na náměstí Nezávislosti se účastnilo osm tisíc lidí. Na akci nechyběl ani Základní tým Světového pochodu.

Panama, 13. prosince 2009

Akce byla výsledkem společného úsilí, které iniciovalo Humanistické hnutí v Panamě s podporou Kanceláře Starého města, Magistrátu Panamy, Univerzity v Panamě, Latinské univerzity, panamského Ombudsmana, ministra pro lidská práva, OSN a dalších. Na organizaci se podílely také další ekologické, lidskoprávní a občanské organizace. Akci zpříjemnily hudební skupiny, které šly v průvodu. Nechyběly zde ani děti, domorodé skupiny a umělci.

Prezidentka Argentiny se setkala se Světovým pochodem

Argentinská prezidentka Cristina Fernández de Kirchner ve svém sídle přivítala mezinárodní tým Světového pochodu za mír a nenásilí. Během asi půlhodinového setkání přišla řeč mimo jiné na témata mezinárodních vojenských konfliktů a investic do zbrojení. Delegace Světového pochodu vyjádřila s přijetím u prezidentky velikou spokojenost.

Buenos Aires, Argentina, 29.12.2009

„Hodně se mluví o bezpečnosti, ale o míru ne. Abychom dosáhli bezpečnosti, tak musí být mír. Ve válce však spočívají ekonomické zájmy vojenského průmyslu,“ upozornila prezidentka. První dámu doprovázel senátor Daniel Filmus, který pomohl setkání v prezidentském sídle Casa Rosada zorganizovat.

V delegaci Světového pochodu byli členové Základního týmu ze Španělska, Indie, Finska, Německa, Kolumbie, Velké Británie, Egypta a Filipín. Setkání se dále zúčastnilo několik zástupců humanistických organizací, které stály za vznikem pochodu.

„Setkání překonalo naše očekávání; prezidentka s námi ve všem stoprocentně souhlasila. To se nám v jiných zemích při setkáních s jinými prezidenty nestalo,“ řekl Guillermo Sullings, mluvčí humanistů v Argentině. Uvedl, že prezidentka „mluvila bez pokrytectví“, protože se zmiňovala o nejmocnějších zemích, členech Rady bezpečnosti OSN, kteří neplní rezoluce tohoto mezinárodního tělesa. Cristina Fernández dále navrhla, že rozšíří do celého světa nedávno dosažené mírové dohody mezi Argentinou a Chile. Hranice mezi těmito dvěma zeměmi je jednou z nejdelších na světě a v historii ze zde odehrálo několik konfliktů.

Chile: 80 000 mladých na koncertě za nenásilí

Na „Koncertě za mír“ v Santiagu de Chile se davy mladých vyjádřily pro svět bez násilí. Za zvuku písní známých skupin, přinášejících poselství o jiné budoucnosti, žádaly jaderné odzbrojení, stažení vojsk z Afghánistánu a také překonání osobního a mezilidského násilí.

Santiago, Chile, 31. prosince 2009

Skupiny Conmoción, *Juana Fe, Doctor Krápula, Florcita Motuda, César Isella, Cahnco en piedra, Sol y Lluvia, Lucibel, Sexual democracia, Choromandinga, Cristián Soloa a Pedro Aznar rozvibrovaly arénu v parku O'Higgins na koncertě, který se konal při příležitosti průchodu Světového pochodu za mír a nenásilí jihoamerickým Chile.

Organizátoři odhadují, že se koncertu účastnilo 80 000 lidí. Podle bezpečnostních složek byl počet návštěvníků dokonce ještě vyšší a jednalo se o dosud největší koncert v zemi. Ocenily také klid a průběh akce bez incidentů - chování účastníků bylo v naprostém souladu s poselstvím koncertu.

Připojte se ke Convergence of Cultures

Chcete se stát přispěvateli časopisu Ubuntu?
Chcete přispět k boji proti diskriminaci?
Chcete uspořádat multikulturní akci či pomoci jakkoli jinak?

Všichni, kteří se chtějí aktivně zapojit do aktivit a projektů humanistické multikulturní organizace Convergence of Cultures, jsou srdečně zváni na pravidelné organizační schůzky, které se konají **každý čtvrtek od 18. hodin v Humanistickém centru, Tyršova 1, Praha 2** (poblíž I.P.Pavlova).

V případě, že nemáte možnost se schůzky účastnit a chcete pomáhat, kontaktujte nás na info@cocu.cz.

Redakce: Adéla Jansová, Lucie Tamášová, Michaela Čopfová,
Toni Antonucci, Jan Pospíšil, Nicole Shameti

Za překladatelské služby děkujeme agentuře MK Centrum,
www.mkcentrum.cz

	MK jazykové centrum s.r.o.
	Provozovna: Nádražní řádek 20 695 01 Hodonín
	Tel./fax: 518 344 432-3 Mobil: 777 649 648 e-mail: koci@mkcentrum.cz
	www.mkcentrum.cz

Convergence of Cultures

Multikulturní časopis Ubuntu
vydává Convergence of Cultures

WWW.COCU.CZ

Druhé číslo
Leden - Únor
2010